

© David Ruano

L'espera
de Remo Binosi
direcció **Juan Carlos Martel Bayod**

L'attesa es va estrenar al **Teatro Stabile – Teatro Due de Parma** el 1994, dirigida per **Cristina Pezzoli**, amb **Maddalena Crippa** i **Elisabetta Pozzi** als papers protagonistes.

Al 2000 es va adaptar al cinema sota el títol **Rosa e Cornelia**, en una versió del propi autor dirigida per **Giorgio Treves** que va comptar amb **Stefania Rocca** i **Chiara Muti** com a protagonistes.

Nascut a Verona el 1949, **Remo Binosi** va ser crític teatral i cinematogràfic, guionista i dramaturg. Mort prematurament a Milà l'any 2002, als 53 anys, *L'attesa* es considera la seva peça més destacada.

© Ros Ribas

Una història d'amor veritable

Com la meva mare, m'agrada pensar que les carícies neixen allà on la paraula no arriba. I crec que és on no arriben les paraules que s'inicia la meva comesa com a intèrpret. Desitjo trobar el batec dels mots que l'autor em brinda per a transformar-los en la realitat poètica que em concedeix l'escenari.

"L'Espera" batega, i amb força. És un text tan vital com la mort. L'amor amb el que ha estat escrit vessa entre les boques i els cossos de les tres dones que l'interpreten. Tancades entre les parets d'una cambra elles esperen supeditades a un destí que no han escollit i, mentre la raó s'esvaeix, no poden impedir que aflorin els seus instints més animals. Llavors l'espera es torna pugna. I de la lluita – amb elles i entre elles– neix l'amor. Un amor que traïx en el moment en el que l'ego es col·loca per davant dels altres i fins i tot per davant d'un mateix. Un amor impossible perquè ningú no estima de la mateixa manera ni amb la mateixa intensitat i això pot fer que un no s'expressi com és realment. Per desgràcia meva penso que l'amor no és representable a l'escenari... però sí que ho és la vida, les accions, les mirades i els silencis que diuen tant o més que les paraules.

A vegades cal anar enrere per a poder continuar endavant i és en aquesta història ambientada al segle XVIII que se'm revela la perfecta imperfecció de l'ésser humà. Aquest text ens recorda que no hauríem de jutjar a ningú, ens ensenya a deixar que les coses passin, a no precipitar absolutament res, a confiar en els altres i desconfiar d'un mateix. Un text que creix en cos de dona, de tres dones, de les dones, perquè no oblidem que sense elles ningú, absolutament ningú hi seria en aquest món -alguns cops tan complicat, d'altres tan senzill!-. És a la Venècia de fa tres segles on trobo retalls de vida d'un passat on alguna cosa hauria pogut succeir i en canvi no es va tenir el valor de tirar endavant. És allà -o aquí- que la lluita de la voluntat enfront de la realitat farà que l'amor esdevingui traïció. Així són les històries que tots vivim, potser sense màscares venecianes, però amb unes altres que amaguen coses molt pitjors. Cal viure com pensem i estimar i potser res més.

Em sento afortunat que aquest text arribés a les meves mans, de tenir les actrius que tinc i de disposar de tot l'equip que s'ha format entorn de "L'Espera". Tots com un engranatge de rellotgeria fem la nostra feina per a donar, en equip, la possibilitat de veure representada aquesta peça que parla de nosaltres mateixos, dels moments que ens toca viure per força i que no sabem cap a on ens portaran, dels instants en els que ens trobem amb persones que no esperem durant un període de temps concret i que ens faran canviar la direcció de la nostra pròpia vida. Perquè sense els altres som illes desertes. I les persones ni som illes i ni molt menys estem desertes.

A tots gràcies.

Dedicat a la meva mare.
Juan Carlos Martel Bayod

Tres dones

Una història de dones molt ben explicada per un home: tres dones que, tancades en un escenari com si fos una presó, es debaten soles entre el rebuig i l'afecte, entre l'engany i la solidaritat, fins a l'explosió de la tragèdia.

Una època, a mitjans del 1700, un pretext per poder explicar amb moralisme i costums del passat la condició de soledat, d'abandonament, del predomini del més fort per damunt del més dèbil, i la impossibilitat de decidir sobre la pròpia vida.

Encara passa avui –en un cert sentit, passa sobretot avui- en temps de llibertat, de democràcia, d'autonomia de la dona a l'hora de trencar amb el rol assignat, amb la seva pròpia classe, una paraula tabú que volem obviar però que encara indica una realitat present. És veritat que aquests són temps de dones fortes, agressives, decidides, guanyadores, que obtenen el que volen: però són una minoria, la resta sempre ha existit camuflada amb més o menys hipocresia, deixant a l'ombra fins i tot la dificultat de viure amb totes les altres.

Però a més d'aquesta aproximació al present, inevitablement el text de Remo Binosi m'ha captivat més que res perquè, per mandra o distracció, sempre he pensat en ell com un home apassionat per l'espectacle, sempre present als festivals de cinema, un brillant periodista però, i demano perdó, res més. En lloc d'això, *L'espera* és una obra molt forta, la marca d'un talent difícil d'explicar avui dia, d'una passió -la passió pel teatre- avui difícil de trobar, d'una capacitat dramaturgic molt intensa.

Tot passa en una única habitació, comença en un to lleuger, goldonià, i s'acaba en una tragèdia anunciada per petits i minuciosos moments gairebé imperceptibles. De l'antipatia i el menyspreu, lentament en neix l'afecte i, sobretot, la comprensió i la complicitat entre totes dues protagonistes. Com a peces sense cap poder, com a dones, troben l'una en l'altra la germana, la força que en anys passats va fer canviar el món. L'apropament de dues dones que en la 'claustrofòbia' d'aquella habitació durant l'espera, amb por i esperança del futur, serà tràgic i es transformarà d'una manera natural en una forma d'amor. Una història realment meravellosa.

Natalia Aspesi

© Ros Ribas

© Ros Ribas

© Ros Ribas

La meva espera

Vaig arribar a aquest text per etapes. Quan la meva dona estava embarassada de la nostra filla Giulia, jo estava llegint *Les memòries de Casanova*. Les aventures del gran seductor acompanyaven l'experiència que vivia. Amb el pas del temps, el cos de la meva dona canviava i, paral·lelament, canviava la seva relació amb ella mateixa i amb les altres dones. Entre les seves amigues s'intercanviaven emocions, consells, pors, esperances... Entre elles hi havia un corrent d'una gran energia comunicativa. A partir d'una concreció, com és el cos durant l'embaràs, les dones construeixen una xarxa de confidències i complicitats de la qual els homes som absolutament incapaços. Casanova em semblava la prova d'aquesta incapacitat. Així vaig començar a pensar en aquesta història: una història que enfrontés dues dones diferents, totes dues embarassades. El meu projecte inicial era escriure una novel·la. Mai vaig aconseguir escriure-la, potser perquè hi estava massa involucrat emotivament. Convertint la novel·la en teatre hi he trobat més llibertat: una llibertat per trobar les paraules dins meu, per explicar una particular història de fisicitat femenina en un temps llunyà i actual alhora.

Que sigui un home qui escriu això no ha de sorprendre ningú: durant molts anys, i en diverses cultures, els personatges femenins eren interpretats per homes i confiats als seus cossos i a les seves veus. La història del teatre està plena de grans heroïnes inventades i escrites per homes. Si més no a l'escenari et permeten ser qui no ets. M'agradaria dir que per a mi aquest és el tema de *L'espera*.

L'espera no afronta només el tema de la maternitat. És més, diré que aquesta només és la gran metàfora de la restricció dels individus a un rol, a una condició que no hem escollit i que no volem. Les tres dones que surten a escena representen, mitjançant la seva pròpia història, una situació que tots, homes i dones, ens trobem a l'hora de viure: el desamor per la vida que portem i per les coses que ens imposen. Cornelia, la comtesseta que viu el seu embaràs amagada a casa per voluntat de la seva família en obediència a un contracte matrimonial que la pretén absolutament verge, és una burgesa frustrada que s'oposa al seu estat negant-se, odiant l'embrió que porta a dins, incapaç fins al deliri d'acceptar-se. Rosa, la serventa, carnal i passional, és esclava del rol subaltern que li imposa la condició social: no l'ha escollit i per sobreviure accepta, fins i tot, la feina més terrible. La dida ha convertit l'opció de no rebel·lar-se mai en la seva pròpia força, però en l'obediència absoluta ha perdut tota la seva vida. Nodrint els altres s'ha 'vampiritzat' ella mateixa fins a perdre el nom.

L'espera és un viatge a aquest infern de fer allò que un no desitja fer i ser allò que un no desitja ser, en el qual només el descobriment de l'amor ho remourà tot violentament.

Remo Binosi

Marta Marco

Llicenciada en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, va seguir cursos amb Jordi Mesalles i Bertý Tovías. Ha estudiat dansa clàssica durant sis anys, solfeig, violoncel i periodisme.

L'any 92 va fer de figurant a *La filla del mar* d'Àngel Guimerà amb direcció de Sergi Belbel al Teatre Romea i ja no ha tornat a baixar dels escenaris. Ha participat en obres com ara *Els dos bessons venecians i Arlequí, criat de dos amos*, dos espectacles enmarcats a l'Operació Goldoni, dir. Toni Cafiero, duta a terme pel Mercat de les Flors l'any 1998 i amb els quals va fer gira per França i Itàlia; *La venganza de Don Mendo*, de P. Muñoz Seca, dir. El Tricicle (Teatre Arnau 1999); *Fashion feeling music*, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Lliure 1999); lectura de poemes *Veus de dones* a l'Artenbrut Teatre 2000; *Cul sec* de François Rochambault; la lectura dramatitzada d'*Els tristos camps d'Asfòdels* de Patrick Kermann, dir. Pascal Henry; *23 centímetres*, de Carles Alberola i Roberto García, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Poliorama 2000); *Terra baixa* d'Àngel Guimerà, dir. Ferran Madico (TNC 2001); *Unes polaroids explícites*, de Mark Ravenhill, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Lliure, Grec 2001); *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà, dir. Josep Maria Mestres (TNC 2002); *La Perritxola*, de Jacques Offenbach, dir. Joan Lluís Bozzo (Dagoll Dagom, Grec 2003); *Sis personatges en busca d'autor*, de L. Pirandello, dir. Joan Ollé (Teatre Lliure 2004); *Teatre sense animals*, de Jean-Michel Ribes, dir. Sergi Belbel (Teatre Romea 2004); *El censor*, d'Anthony Neilson, dir. Magüi Mira (Villarroel Teatre. 2004); *Un matrimoni de Boston*, de David Mamet, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Lliure 2005 i 2006); *El malentès*, d'Albert Camus, dir. Joan Ollé (Teatre Lliure 2006); *Mòbil*, de Sergi Belbel, dir. Lluís Pasqual (Teatre Lliure 2007); *Carta d'una desconeguda*, de Stefan Zweig, dir. Fernando Bernués (Teatre Borrás 2007); *El cercle de guix caucasià*, de Bertolt Brecht, dir. Oriol Broggi (TNC 2008); *La casa de Bernarda Alba*, de F. G. Lorca, dir. Lluís Pasqual (TNC i Teatro Principal de Vitoria 2009); *Nó*, de Yukio Mishima, dir. Joan Ollé (Mercat de les Flors, Festival Grec); *Me llamo Rachel Corrie*, versió d'Alan Rickman i Katharine Viner, dir. Mikel Gómez de Segura (Cia. Traspasos); Celebració de Harold Pinter amb direcció de Lluís Pasqual al Lliure de Gràcia el 2010; *El Misàntrop* amb direcció de Georges Lavaudant (2010, TNC).

En televisió ha treballat en nombroses programes i sèries, com *Vostè jutja* (TV3); *¿Para qué sirve un marido?* (TVE), dir. Rosa Vergés; *Nissaga: l'herència, Laura, Des del balcó, Psico-express, 16 dobles i Ventdelplà* (TVC); *90-60-90, diario de una adolescente* (Antena3 TV), o *Pelotas* (TVE). També ha

format part del repartiment de diverses TV-movies com ara *Coses que passen* i *Las hija de Mohamed*, dir. Sílvia Munt, o *Xtremes* d'Abel Folch i *La duquesa de Alba* per a Tele5. En cinema, ha participat en pel·lícules com ara *Soldados de Salamina*, de David Trueba (2002); *Mala uva*, de Javier Domingo (2004); *El coronel Macià*, de Josep Maria Forn (2006); *Fuerte Apache*, de Jaume Mateu Adrover (2007); *Ciudadella*, dir. Juanjo Grafulla, i el curtmetratge *Somni*, dirigit per Francesc Prat.

Va rebre el Premi Actriu Revelació per *Amigos de Zorrilla*, el Premi de Teatre de Barcelona a la Millor Actriu 2001, i el Premi Butaca a la Millor Actriu de musical 2004.

Isabel Rocatti

Titulada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, va ampliar la seva formació en diversos cursos i tallers de la Compañía Nacional de Teatro Clásico (*Verso en el Teatro Clásico Castellano*, amb Fernando F. Gómez, Agustín Gonzalez, Emilio Gutierrez Caba entre d'altres); Néstor Eider (Asociación Aberastury para las Artes); Carol Rosenfeld (Escola d'Uta Hagen); Bob McAndrew (*El actor y la cámara*); Augusto Boal (*Teatro do Oprimido*), Konrad Zschiedrich (*Teatro alemán contemporáneo*), i Carles Alfaro (*Harold Pinter*). Tambien ha donat cursos de teatre a l'Associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians.

Ha participat en un gran número de muntatges teatrals, en televisió (*Temps de silenci*, *Ventdelplà...*) i cine (*La vida abismal*, de Ventura Pons...). Entre 1983 i 1986 va formar part de la companyia Els Joglars. En els últims anys, destaca entre d'altres la seva participació en els espectacles *23 centímetres (una comèdia sexual)* de Carles Alberola i Roberto Garcia, dir. Josep Maria Mestres (2000); *Sallinger* de Bernard-Marie Koltès, dir. Carme Portaceli (2002); *Una Alaska particular* de Harold Pinter, dir. Carles Alfaro (2003); *Lisístrata* de Carles Santos (2003); *Comedias bárbaras* de Ramón María del Valle-Inclán, dir. Bigas Luna (2003); *Una altra Ofèlia* de Manuel Molins, dir. Carlos Marchena (2006); *Cuentos de los bosques de Viena* d'Odon von Horvard, dir. Joaquín Candeias (2006); *El amor del ruiseñor* de Timberlake Wertenbaker, dir. Jordi Picó (2006); *Leonce + Lena* de Georg Büchner, dir. Pep Pla (2007); *Sol, sota el sol* de Francesc Trabal, dir. Artur Trias (2009), i *Petó públic* de Burgas, dir. Rosa Maria Sardà (2009).

Clara Segura

Comença la seva tasca professional el 1996 al Centre Dramàtic de la Generalitat amb *La bona gent*, de Santiago Rusiñol, dirigida per Pep Cruz. Des d'aleshores ha participat en nombrosos espectacles, com ara *El amor de Don Perlimplín y Belisa en su jardín*, de F. G. Lorca, dir. Genoveva Pellicer; *Parracs*, de B. Brecht, dir. Joan Castells; *El pas*, de M. Azama, dir. Núria Inglada; *Petita mort*, escrit i dirigit per David Plana; *Un cop més una mica de música*, dir. Daniel Anglès i Manu Guix; *El somni de Mozart*, dir. Àngel Llàcer, Daniel Anglès i Manu Guix; *Violació de límits*, de M. de Pedrolo, dir. Joan Castells; *Jordi Dandin*, de Molière, dir. Oriol Broggi; *Quédate con la copla*, dir. Àngel Llacer; *Preversions*, de J. Prévert, dir. Joan Castells; *Set portes*, de B. Strauss, dir. Moisès Maicas; *El alcalde de Zalamea*, de Calderón de la Barca, dir. Sergi Belbel; *El somni d'una nit d'estiu*, de W. Shakespeare, dir. Àngel Llàcer; *La filla del mar*, d'À. Guimerà, dir. Josep M. Mestres; *Nena, maca, per favor, les postres!* de Pichot i Segura, Primer Premi del Certamen de Café-Teatro de Logroño; *Refugi*, de J. Goldberg, dir. Oriol Broggi; *Una història en quatre parts*, de Carol López; *Ets aquí? / ¿Estás ahí?*, de J. Daulte; *Amor fe esperança*, d'O. von Horváth, dir. Carlota Subirós; *La felicitat*, de J. Daulte; *Antígona*, de Sòfocles, dir. Oriol Broggi; *No et moguis*, de Bruno Oro, dir. B. Oro i C. Segura; *Intimita*, de G. Izcovich, dir. Javier Daulte; *Hamlet*, de W. Shakespeare, o *Electra*, de Sòfocles, dir. Oriol Broggi. També ha format part del repartiment de *Celebració* de Harold Pinter amb direcció de Lluís Pasqual al Lliure de Gràcia el 2010 i va ser la protagonista de *Madame Melville* de Richard Nelson amb direcció d'Àngel Llàcer (2011, Teatre Borràs).

En televisió ha participat en sèries com ara *Porca Misèria*, *Amb Manel Fuentes*; *Vinagre*, *Veranda* i *Can Cuca*, totes elles per a TVE. També ha treballat a *Aida* o *Las manos del pianista*, dir. Sergio G. Sánchez o *Càmping*, dir. Lluís Arcarazo. Ha estat la presentadora de la Gala de la Primera Edició dels Premis Gaudí de l'Acadèmia de Cinema Català (2009).

A la gran pantalla ha treballat a *Excuses*, de Jordi Sánchez, Joel Joan, Pep Anton Gómez, dir. Joel Joan; *Mar adentro*, de Mateo Gil i Alejandro Amenábar, dir. Alejandro Amenábar; *Sin ti*, dir. Raimon Masllorens; *Cenizas del cielo*, de J. Antonio Quirós, dir. J. A. Quirós; *La doble vida de Andrés Rabadán*, de B. Ventura, *Movie*, de Paco Cabezas, dir. Javier Ruiz; *Los ojos de Julia*, de Guillem Morales i Oriol Paulo, dir. G. Morales, o *Tres metros sobre el cielo*, dir. Fernando González Molina.

Juan Carlos Martel Bayod

Barcelona, 1976

Director d'escena. Al 1995 ingressa a ESADE i al 1999 a l'Institut del Teatre de Barcelona, on es llicencia en Interpretació.

Completa la seva formació acadèmica al Rose Bruford College de Londres, a la Scuola Europea per l'Arte dell'Attore de Pisa i a l'Obrador Internacional de la Sala Beckett de Barcelona. Va ser escollit membre del Proyecto Bilbao Arriaga Teatroa dirigit per Lluís Pasqual, de qui ha estat ajudant de direcció i ha pogut treballar entre Espanya i Itàlia en obres com *La casa de Bernarda Alba*, *Donna Rosita*, *nubile* o *Blackbird*. També ha estat ajudant de Carme Portaceli i de Calixto Bieito, entre d'altres, treballant per diversos teatres d'Europa.

De les seves direccions en destaquem *La maratón de Nova York*, d'Edoardo Erba; *Camp de batalla*, de Matei Visniec; *Set nenes jueves*, de Caryl Churchill; *El lleig*, de Marius von Mayenburg; *Només sexe*, de Daniela Feixas; *God is a dj*, de Falk Richter; *L'olor sota la pell*, de Marta Buchaca; *Push up*, de Roland Schimmelpfennig, i *Atemptats contra la seva vida*, de Martin Crimp.

© David Ruano